

Тарас ГРИВУЛ

РОЛЬ ЛЬВА ЗАЦНОГО В РОЗВИТКУ ПІДПІЛЬНОЇ МЕРЕЖІ ОУН В ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ (квітень — серпень 1940 р.)

У статті досліджується діяльність одного з провідних членів Організації Українських Націоналістів Льва Зацного на посту організаційного референта (заступника голови) Крайового проводу ОУН та встановлюються деякі напрямки підготовки повстання проти радянської влади в 1940 році.

Ключові слова: Організація Українських Націоналістів, організаційна референтура, повстання, підпільна мережа, крайовий провід, західні області України.

© Т. ГРИВУЛ, 2014

Після розвалу Польщі та приєднання у вересні 1939 року Західної України до СРСР ОУН вступила у пряме протистояння із радянською владою, комуністичною (більшовицькою) ідеологією та каральною системою. В період вересня 1939 — червня 1941 рр. можемо виділити три етапи діяльності ОУН на підрадянській території. Перший, який тривав з вересня 1939 по квітень 1940 р. — етап діяльності ексекютиви Володимира Тимчія — «Лопатинського». Завершується він арештом 17 квітня 1940 р. крайового провідника Осипа Грицака — «Галайди» — «Непоборного» — «Бездомного». На другому етапі діяльність ОУН очолював крайовий провідник Дмитро Мирон — «Роберт» — «Піп». Вже в грудні 1940 р. Д. Мирон вирушив через кордон, оскільки отримав нове призначення — приступити до організації II Великого збору ОУН [12, с. 48, 59]. Подальшу боротьбу українського підпілля очолював наступний провідник — Іван Климів — «Легенда». Предметом нашого дослідження є організаційна діяльність заступника проводу Д. Мирона крайового організаційного референта Лева Зацного, який у той час використовував псевдоніми «Вік», «Ар», «Троян».

Окреслене питання дотепер не вивчалось з огляду на недоступність джерельного матеріалу. Найближчим за тематикою дослідженням стала розвідка В. Мороза, присвячена еміграційній діяльності Л. Зацного (тобто час, який хронологічно передє нашому дослідженню) та його ж праця про В. Тимчія [10; 13].

Л. Зацний ще у довоєнний період був відомим та авторитетним членом ОУН. Він щонайменше з 1938 року займав пост заступника організаційного референта Крайового проводу, а також був призначений делегатом від краю II Великого збору ОУН (Римського). Хоча ні він, ні ще один делегат — Роман Шухевич оточенням Андрія Мельника не були допущені до участі в нарадах [10, с. 29—30], сам факт засвідчує роль Л. Зацного в середовищі націоналістів.

Лев Зацний належав до числа націоналістів, які після утворення 10 лютого 1940 року Революційного Проводу Степана Бандери (РП ОУН) зголосилися повертатися на територію СРСР, щоб організаційно підтримати, активізувати дії підпільної мережі та готувати повстання проти радянської влади. Ці члени ОУН в березні 1940 р. перейшли кордон і розраховували відразу ж включитися в роботу. Тому

24 березня 1940 р. у Львові, по вул. Бема, 20 відбулося засідання нового складу КЕ, на якому було затверджено наступний розподіл обов'язків: Осип Грицак — провідник, Степан Новицький — «Степ» — «Вій» — заступник, Степан Ніклевич — «Вірко» — оргреферент, Дмитро Мирон — «Максим» — «Селюк Мирон» — референт пропаганди і Юнацтва (безпосередньо Юнацтвом керував Іван Максимів — «Ромб» — «Вечірній»), Остап Мацілінський — «Мацько» — референт розвідки і безпеки, Онуфрій Максимів — «Кривоніс» — господарчий референт. Забезпеченням зв'язків займалася Галина Левицька — «Куна». Заступник провідника С. Новицький очолив крайовий військовий штаб. Завдання штабу полягало у розробці планів та підготовці напрямних повстання, а також організація школи підготовки військових фахівців [2, арк. 122]. Деякі пости штабу збігалися з обов'язками із аналогічними в КЕ ОУН: заступник начальника штабу — Володимир Гринів — «Кремінський», оргреферент — Степан Ніклевич, референт розвідки — Остап Мацілінський, референт вишколів і мобілізаційної роботи — Ярослав Горбовий — «Буй» — «Славко», референт пропаганди — Дмитро Мирон, референт постачання (або, як у документі — керівник підпілля) — Онуфрій Максимів [2, арк. 197—198].

Проте прихід націоналістів з-за кордону припав на спецоперацію НКВС проти ОУН, наслідком якої стали арешти чи загибель більшості із членів крайового проводу та військового штабу [1, 2, 3; 12, с. 59; 13, с. 155—165]. Загроза арешту нависла і над самим Л. Зацним: так, 26 березня, після прибуття до Львова, він перебував на конспіративній квартирі Мирослави Шавалюк по вулиці Пильницькій, 10 [3, арк. 16]. На той час це приміщення вже опинилося під наглядом НКВС, і чекісти намагалися встановити більше число членів ОУН, які належали до керівного складу. Припускаємо, що Л. Зацний не був арештований першими засідками НКВС випадково: після переходу кордону він виїхав на певний час за межі Львова [12, с. 27] і тому його особа випала з-під нагляду спостерігачів. В ті напружені дні загроза арешту буквально «по п'ятах» слідувала за «Віком»: під час допиту Теодора Федечка — «Яреми» радянські спецслужби дізналися і про адресу постійного перебування «Віка» під

час його присутності у Львові (вул. Потоцького, 40, кв. 2) [3, арк. 17]. На цій же вулиці Потоцького в будинку під номером 99 проживала сім'я Левицьких, з якими Л. Зацний був знайомий як по організаційній роботі, так і особисто. Якраз із березнем 1940 року пов'язані найбільш трагічні сторінки цієї сім'ї. Так, одна донька Левицьких Зеновія була зв'язковою крайового провідника В. Тимчія і загинула з ним при переході кордону, сестра Галина, яка відповідала у крайовому проводі за зв'язок, при арешті НКВС отруїлася [3, арк. 225, 228], а наймолодша сестра Марійка була арештована та внаслідок допитів збожеволіла [9, с. 41—45]. Був арештований як представник референтури розвідки ще один представник цієї сім'ї — Юрій Левицький, з яким Л. Зацний був знайомий ще з 1935 року [3, арк. 206]. Проте «Вік» вдруге оминув обидві засідки на вулиці Потоцького.

Арешти не паралізували підпільної діяльності: після певного періоду розгубленості Д. Мирон сформував новий провід і визначив, що заступником та організаційним референтом буде Л. Зацний, референтом пропаганди Кость-Арпад Березовський — «Карпо» — «Кречет» — «Карий», референтом Юнацтва Іван Максимів — «Бард Богдан» — «Ромб» — «Вечірній», референтом зв'язку Люба Шевчик — «Ірма» — «Міра». Також продовжував виконувати свої обов'язки референт постачання Онуфрій Максимів, який задля безпеки не брав участі в засіданнях, а контактував із провідником особисто. Таким чином, Л. Зацний став одним із тих членів ОУН, які відновлювали її підпільну роботу в один із найважчих періодів її існування. Певною трудністю у роботі організаційного референта став той факт, що його попередники — Богдан Івашків (до 18 лютого 1940 р.) та Степан Ніклевич (до 30 березня 1940 р.) були арештовані та не передали організаційні зв'язки. Проте навіть під час перебування у Кракові Л. Зацний активно цікавився діяльністю організації на території СРСР та допомагав інформацією. Відомо, що він та Д. Мирон передавали окремі доручення кур'єрами, які вирушали до Львова, інформували про кількість озброєння, яке перебуває на обліку місцевих осередків тощо [4, арк. 171].

Цікавим є факт, що спочатку в Кракові «Вік» не був призначений на пости у крайовому проводі чи в

крайовому військовому штабі. Припускаємо, що завдання, за виконання яких він відповідав, були пов'язані із обов'язками в «краківському» повстанському штабі. Так, коли 10 березня 1940 р. було сформовано цей штаб, до нього увійшли, зокрема, Роман Шухевич — «Цука», як керівник відділу зв'язку, та Лев Зацний — «Вік», як помічник керівника відділу зв'язку [2, арк. 187]. Інформацію про те, що саме на «Віка» покладався обов'язок забезпечувати зв'язок із закордоном, частково підтверджував згодом у своїх показах його наступник — Іван Максимів — «Ромб» [4, арк. 72]. Взагалі питання надійного та безперейного зв'язку, зокрема між Краковом та Львовом, було одним із найважливіших для функціонування організації. Водночас перехід кордону супроводжувався постійною небезпекою, і саме з переходом кордону були пов'язані частина арештів та загибелі членів крайового проводу ОУН в 1940 р. Тому особи, які відповідали за цей напрям, зобов'язані були володіти не тільки теоретичними знаннями, але й мати великий досвід практичної роботи.

Першочерговими завданнями організаційної референтури проводу стало завершення реорганізації структури та безпосередня підготовка ОУН до повстання. Запланована реорганізація передбачала створення повноцінних округ та повітів, а також комплектацію проводів відповідних осередків [2, арк. 9]. Крім того, згідно із розподілом обов'язків у крайовому проводі, організаційний референт ще з довоєнних часів відповідав за безпосереднє керівництво обласними, окружними і районними провідниками, тобто налагодження із ними контактів, поширення наказів та розпоряджень, а також облік членів ОУН [2, арк. 15]. Після розвалу Польщі до цих обов'язків додалися збір, облік і зберігання зброї, вербування нових членів. Крім того, оргреференту підпорядковувався референт зв'язку, який виконував завдання по виклику на організаційні зустрічі до Львова обласних і окружних керівників, забезпечення їх паролями, місцями явок, ночівлі тощо [3, арк. 243—244].

У цей час в організаційній роботі зіткнулися дві головні концепції: одна передбачала термінову підготовку ОУН до повстання та форсоване збільшення її чисельності, а друга — розраховувала на більш тривалу діяльність у підпіллі. Сам Лев Зацний схи-

лявся до першого підходу та був впевнений у реальності швидкого повстання. У своїх висновках він орієнтувався на ситуацію, яка склалася на Тернопільщині, де ОУН швидко розвивала підпільну мережу [12, с. 35]. Натомість заступник Станіславівського обласного провідника Василь Чижевський — «Артим» згадував, що обласний провідник Олександр Луцький — «Богдан» негативно оцінював збільшення чисельності організації. Цей факт подавався наступним чином: «Вік [...] підпав під революційні настрої та почав настоювати на масовість організації, а не на якість [12, с. 32]». Відповідно між «Богданом» і «Віком» відбулася суперечка, під час якої О. Луцький змушений був нагадати про свою персональну відповідальність за результати роботи у підпорядкованій області. Цей факт, можливо, навіть дещо охолодив їхні персональні відносини [12, с. 32—33]. Усе сказане не означає принципово відмінних підходів, які протистояли один одному, а радше різницю в акцентах. Так, той же В. Чижевський підтверджував великий потенціал для роботи українського підпілля: «Скрізь, куди не піти, народ рветься до праці, щоб чимскорше позбутися зненавидженого большевицького ярма» [12, с. 36].

На сьогоднішній день ми можемо з'ясувати головні напрямки особистої діяльності Льва Зацного у підпільній боротьбі. Так, у квітні 1940 року в організаційній роботі виникла неприємна ситуація: провідник Львівської округи «Муха» — «Олег» після масових арештів березня — початку квітня вирішив взяти на себе ініціативу з керівництва крайовою ОУН. Він заявляв про своє небажання підпорядковуватися «паничкам» і «верховодам» з-за кордону (малося на увазі Д. Мирона і Л. Зацного). При цьому він не враховував їхніх повноважень, отриманих від Революційного Проводу і навіть планував ліквідувати обох, якщо вони не підпорядкуються йому як провіднику [4, арк. 177]. Очевидно, його надмірний радикалізм був спричинений браком досвіду підпільної організаційної роботи та молодим віком [11, с. 31]. Проте цю справу був змушений розглядати трибунал ОУН у складі інспектора Проводу Михайла Турчмановича — «Ворона», Костя-Арпада Березовського — «Кречета» та Івана Максиміва — «Вечірнього». Після того, як трибунал відсторонив «Муху» від роботи в місцевій мережі ОУН, організаційний референт «Вік» передавав частину осіб, які

належали до округи, новому окружному Вовку Миколі — «Андрію», а частково — сам здійснював керівництво підпільниками [4, арк. 198].

В травні 1940 р. перед крайовою мережею було повторно поставлене завдання підібрати кандидатури для формування адміністрації в майбутній українській державі. Провід ОУН розраховував на успіх запланованого повстання, тому і потребувалося підібрати людей на пости майбутніх міського управління, поліції, медицини, пошти, залізниці тощо [4, арк. 223]. Ця потреба виходила із того факту, що до розвалу Польщі у державних установах працювало багато поляків, які б могли поставитися вороже до української незалежності та із потреби застосовувати новий державний апарат при мобілізації чи у боротьбі.

Також в межах підготовки повстання Л. Зацний налагодив постійну роботу шифрувального відділу при крайовому проводі. З червня 1940 року він призначив шифрувальницею Марту Грицай — «Стефу», яка до того часу виконувала обов'язки провідниці гімназії «Рідна школа» [6, арк. 30]. М. Грицай зашифровувала дані про персональний склад кур'єрів, організаційні звіти обласних осередків, інформацію про наявність у місцевих структурах зброї [4, арк. 205; 6, арк. 12, 20, 24]. У своїй роботі отримувала безпосередні вказівки найчастіше від Л. Зацного та референта зв'язку Л. Шевчик [4, арк. 174].

У червні Д. Мирон та Л. Зацний розпочали активну інспекційну роботу для перевірки діяльності та стану обласних організацій. Так відомо, що Д. Мирон скерував у Волинську та Рівненську області зв'язкових, які від провідників місцевих організацій отримали відповідну інформацію [1, арк. 39 зв.]. А 15 червня Л. Зацний повідомив І. Максиміва, що скерує останнього «на провінцію» (мова йшла про Станіславівську область) із контрольною поїздкою [4, арк. 189]. Одна із зв'язкових Анна Кінка повідомляла, що сам «Вік» щонайменше з 3 по 15 серпня перебував на Тернопільщині [4, арк. 195]. Після цього — відправився на Дрогобиччину (М. Грицай навіть купувала в середині серпня квитки до Дрогобича Льву Зацному та зв'язковій із цієї області Іванці Левицькій) [6, арк. 11 зв., 16]. Продовжуючи свої інспекційні поїздки по Дрогобицькій області, Л. Зацний 20—22 серпня перебував у Стрийській окру-

зі (яка адміністративно належала до Дрогобицької області) [4, арк. 197]. І, звичайно, що «Вік» отримував детальну інформацію про підпільну мережу в районах Львівщини від М. Вовка [4, арк. 225].

До часу перебування Л. Зацного на Тернопільщині відноситься факт друку антирадянських листівок. Так, І. Максимів засвідчив, що у розпорядженні однієї місцевої організації є циклостиль (ротатор) і друкарська машинка. На ній, зокрема, в серпні 1940 р. було привезено антирадянську націоналістичну літературу і антирадянські листівки. І за словами І. Максиміва ці листівки розпорядився друкувати «Вік». Їхній зміст — бойовий заклик українців до збройної боротьби проти радянської влади за створення самостійної України [4, арк. 106].

Д. Мирон та Л. Зацний розпочали підготовку до створення мережі підпільних організацій у східних областях України. Так, референту пропаганди К.-А. Березовському доручалося залучити до підпільної роботи ОУН студентів, які приїжджали на навчання до Львова зі Східної України [5, арк. 115]. А студенти Львівського державного університету імені Івана Франка Семен Сороківський і Богдан Єднорог налагодили приватне спілкування із цими студентами і проводили агітаційну роботу [8, арк. 293; 4, арк. 185]. В той час було залучено до ОУН кількох осіб, які згодом зайняли відповідальні пости. Зокрема, мова йде про Йосипа Позичанюка та Пантелеймона Сака [13, с. 117]. Агітаційну та пропагандистську роботу безпосередньо на Сході було доручено проводити випускнику філологічного факультету Омеляну Прицаку, якого прийняли на роботу в Києві в Академію Наук УРСР [4, арк. 183]. Після арешту К.-А. Березовського в липні 1940 р. роботу по створенню осередків ОУН на Східній Україні координував викладач ветеринарного інституту Юрій Стефанік; в групу входила також як кур'єр студентка університету Людвіга Малащук [7, арк. 63—64].

У питанні організаційного розвитку додатково виділяємо питання розбудови мережі ОУН на Буковині. Інформація про цей напрям роботи поки що не прояснена остаточно, проте відомо, що після включення 28 червня 1940 р. Буковини до складу СРСР Провід ЗУЗ відразу ж скерував націоналістів для налагодження співпраці. Так, за дорученням організаційного референта Л. Зацного один із членів ОУН

Роман Дяків скерував до Чернівців Богдана Гончарука — «Дана». Останній встановив організаційні контакти із місцевою мережею ОУН та передав цю інформацію Коломийському окружному провідникові Василю Мельничуку — «Славкові» — «Чумаку», який в подальшому співпрацював із Буковиною [4, арк. 62, 193; 8, с. 297].

Важливе значення для підпільної боротьби ОУН мало збільшення кількості націоналістів, які перебували на нелегальному становищі. Саме наявність нелегалів, які повністю присвячували себе організації, є головною відмінністю роботи ОУН в 1940—1941 рр. від попередніх періодів її діяльності. Збільшення кількості таких членів було основною ознакою зростання можливостей ОУН. Крім того, з квітня 1940 р. члени КП ОУН в обов'язковому порядку повинні були переходити у повне підпілля, а місце перебування самого провідника знала тільки Л. Шевчик. Такий підхід до організації роботи був вироблений Д. Мироном після того, як він очолив провід [8, арк. 288]. Органи НКВС усвідомлювали небезпеку для радянського режиму, яку створювали такі націоналісти-нелегали, і звертали особливу увагу на їхню діяльність. Так, в акті обвинувачення «Процесу 59-х» в характеристиці підпільної праці Д. Мирона і організаційного референта Льва Зацного сказано: «Для более успешной и эффективной подготовки вооруженного восстания против Советской власти, МИРОН и ЗАЦНЫЙ — подбирают в состав руководства ОУН, кадровых членов организации, имеющих большой опыт подпольной работы и конспирации, часть из которых проживала нелегально под вымышленными фамилиями [8 арк. 286]». Також зазначено, що для покращення діяльності мережі ОУН на Західній Україні «[...] МИРОН обеспечил каждого из нелегальщика «заработной платой» [8 арк. 287]». Завдяки такій організації роботи «подготавливалась материальная, техническая база и кадры для готовившегося на сентябрь месяц сего года вооруженного восстания против Советской власти [8, арк. 288]». У внутрішніх документах чекістів для таких членів ОУН використовували навіть спеціальне визначення «кадровый националист» [11, с. 61]. Фактично, органи НКВС підтверджували, що найбільшу небезпеку для радянського режиму, тобто найбільше роботи виконували ті члени ОУН, які перебували у підпіллі, суворо до-

тримувалися конспірації та повністю приділяли свій час організаційній діяльності.

В другій половині серпня 1940 р. крайовий провід отримав із Кракова розпорядження про відтермінування часу початку повстання. Причиною стали наступні фактори: дії ОУН планувалися на період внутрішнього ослаблення СРСР внаслідок зовнішнього конфлікту (з Німеччиною, Італією чи Балканськими країнами) чи соціально-економічної кризової ситуації [4, арк. 199]. На той час видимих передумов для початку партизанської діяльності не було, тому постало питання переходу усіх нелегальних членів ОУН закордон на час зими 1940—1941 рр. Це робилося з метою збереження підпільників від репресій НКВС [4, арк. 204, 226]. Очевидно, планований відхід Л. Зацного закордон був певною мірою спричинений зміною планів ОУН, хоча радянські органи безпеки були переконані у тому, що повстання заплановано і відбудеться у вересні 1940 р. [8, арк. 288].

Відомими є окремі розпорядження Л. Зацного перед його відходом закордон. Так, приблизно 20—25 серпня він призначив нового провідника міського осередку ОУН — Михайла Пакуляка [4, арк. 188]. Приблизно у цей же час він організував квартиру для проживання свого наступника І. Максиміва (вул. Замарстинівська, 149) [4, арк. 196]. Очевидно, для усіх своїх поїздок «Вік» використовував фіктивні особисті документи. І. Максимів у своїх свідченнях згадував, що в другій половині серпня із-за кордону були передані підроблені печатки, які в подальшому використовувалися в організаційній роботі [4, арк. 197]. Крім відомих вже Люби Шевчик та Марти Грицай, «Вік» підтримував організаційні контакти зі зв'язковою Марією Кіндій (вулиця Петра Скарги, 10), [4, арк. 177], зустрічався із інструкторами підготовки радистів, які прибули з-за кордону [4, арк. 197—198]. Під час свого перебування у Львові Л. Зацний проживав у Романа Дяківа за адресою площа Юра, 5 [4, арк. 73, 194—195] аж до арешту останнього в останніх числах серпня 1940 р.

Доповнюючи інформацію про Л. Зацного, подамо свідчення Марти Грицай про його особисті прикмети. Ці свідчення подані на допиті від 7 вересня, і є, фактично, чи не останнім його описом: «Выше среднего роста, крепкого телосложения,

плечистий, шатен, волос темний кучерявий короткоострижений, зачесаний вверху, лице продолговатой формы, нос нормальный, немного вогнутый» [6, арк. 19]. Саме таке орієнтування було розіслане районним відділам НКВС для розшуку, але вже через декілька днів і органам безпеки стало відомо, що Лев Зацний — «Вік» — «Ар» — «Троян» із групою членів ОУН загинув 1 вересня 1940 р. при переході кордону.

Важко оцінити значення організаційної роботи, яку проводив Л. Зацний в 1940 р. До того ж засади конспірації не дають повної інформації про напрямки підпільної роботи. Проте відомо, що згідно зі статистичними даними чисельність ОУН на території західних областей України зросла із 7—7,5 тис. членів у січні 1940 р. [12, с. 117] до 20 тис. у серпні [6, арк. 22]. Вважаємо, що ці показники є найкращими свідченнями результатів організаційної роботи Лева Зацного.

1. Архів управління Служби безпеки України (далі — АУСБУ) у Волинській області. — Спр. 6824. — Т. 1. — 306 арк.
2. АУСБУ у Львівській обл. — Спр. П-33843. — Т. 2. — 282 арк.
3. АУСБУ у Львівській обл. — Спр. П-33843. — Т. 3. — 402 арк.
4. Галузевий державний архів Служби безпеки України (ГДА СБУ). — Спр. 75170фп. — Т. 1. — 330 арк.
5. ГДА СБУ. — Спр. 75170фп. — Т. 2. — 251 арк.
6. ГДА СБУ. — Спр. 75170фп. — Т. 4. — 169 арк.
7. ГДА СБУ. — Спр. 75170фп. — Т. 7. — 222 арк.
8. ГДА СБУ. — Спр. 75170фп. — Т. 8. — 593 арк.
9. Гладилевич А. «Марійка нічого не знає!» (Кримінальна справа Марійки Левицької серед секретних документів НКВД) / Адольф Гладилевич // Брідщина. — 2000. — № 5. — С. 41—45.
10. Мороз В. Еміграційний період життя та діяльності Лева Зацного / Володимир Мороз // Матеріали науково-практичної конференції «Лев-Ярослав За-

цний в національно-визвольному русі першої половини ХХ століття». — Козова, 2011. — С. 29—35.

11. Роман Шухевич у документах радянських органів державної безпеки (1940—1950) / за заг. ред. Володимира Сергійчука. — К. : ПП Сергійчук М.І., 2007. — Т. 1. — 640 с.
12. Чижевський В. Спогади із праці в ОУН в рр. 1939—1945 / Василь Чижевський // Архів Центру досліджень визвольного руху. — 75 с.
13. Шпіцер В. Крайовий Провідник Володимир Тимчій-«Лопатинський» / Василь Шпіцер, Володимир Мороз. — Львів : Афіша, 2004. — 256 с.

Taras Hryvul

LEV ZATSNY'S ROLE
IN THE DEVELOPMENT OF OUN
UNDERGROUND NETWORK ALONG
THE WESTERN UKRAINE
(1940, April TO August)

In the article have been considered several general activities by Lev Zatsny, one of leading members of the Organization of Ukrainian Nationalists on the post of organizational referee (vice-chief) in Land Headquarters of OUN; some directions in preparation of rebellion against the Soviet rule in 1940 have been found and exposed.

Keywords: Organization of Ukrainian Nationalists, Organizational Reference, insurrection, the underground network, Land Headquarters, Western region of Ukraine.

Taras Hryvul

РОЛЬ ЛЬВА ЗАЦНОГО
В РАЗВИТИИ ПОДПОЛЬНОЙ СЕТИ ОУН
В ЗАПАДНЫХ ОБЛАСТЯХ УКРАИНЫ
(апрель — август 1940 г.)

В статье исследуется деятельность одного из ведущих членов Организации Украинских Националистов Льва Зацного на посту организационного референта (заместителя руководителя) Краевого провода ОУН и устанавливаются некоторые направления подготовки восстания против советской власти в 1940 году.

Ключевые слова: Организация Украинских Националистов, организационная референтура, восстания, подпольная сеть, краевое руководство (провод), западные области Украины.